

[Nyboe Andersen.]

rygdækning, må jeg nok sige, at så er vore værste anelser gået i opfyldelse. Jeg vil derfor sige, at statsministerens svar har skuffet os. Vi har ikke i det svar fundet en erkendelse af, hvad det i virkeligheden er for problemer, det her drejer sig om, endsige en erkendelse af, at der er begået fejl i den foregående tid.

Orla Møller: Den kritik, som er kommet til udtryk i forbindelse med de sidst truffe aftaler inden for EF, har ganske rigtigt, som hr. Nyboe Andersen gjorde opmærksom på, fået en afdæmpet og elskværdig form, i særlig grad i det første indlæg. Jeg noterede mig, at hr. Nyboe Andersen, da selve sagsfremstillingen blev betydelig stærkere, fandt det nødvendigt at tage et større smil på ansigtet. Jeg vurderer dette overordentlig positivt for den debat, vi skal have her i dag.

Der er et mægtigt svælg fra avisernes dramatik om disse problemer til det saglige oplæg, som forespørgerne har lagt frem her i dag. Jeg siger det, fordi jeg på den måde gerne vil anerkende, at der er et reelt sagsanliggende at drøfte i forbindelse med hele den problematik, der er rejst. Det er reelt at få overvejet og klaret af, under hvilken form vi skal forhandle under den nye situation i EF. Jeg tror, jeg kan sige det sådan, at adskillige af os egentlig regnede med, at den sag var ganske godt i orden. Men jeg tror også, vi bliver nødt til at erkende, at de sidste dages forhandlinger kunne vi godt have ønsket fandt sted under en anden form. Jeg siger ikke dette her for at stille mig i modsætning til det, statsministeren har givet udtryk for. Men vore psyker er nu engang forskellige, og i det øjeblik det bliver konstateret i et parlamentarisk arbejde og i et demokratisk arbejde, at der er nogen, der føler sig meget kritisk indstillet og meget utilfreds, vil det være en rimelig ting at søge at sætte sig ind i begrundelsen for noget sådant, uden at man dermed behøver at afgive al sin selvstændighed. Jeg vil gerne have lov til at udtrykke det på den måde, at lige så lidt som jeg har noget som helst ønske om på socialdemokratiets vegne at fastslå, at vi handlede ufejlbarligt i denne sag, lige så lidt har jeg lyst til at sige noget i retning af, at her står vi nu altså med hatten i

hånden og beder om at få tilgivelse, for nu skal vi aldrig gøre sådan noget mere.

Jeg har forstået det første indlæg, som hr. Nyboe Andersen kom med, sådan, at det på en langt mere saglig måde gik ud på at få ridset op nogle af de grundsynspunkter, det er nødvendigt at have klaret, når vi forhandler i denne sag, og jeg føler det rimeligt, om jeg bruger nogle minutter til at tage nogle hovedsynspunkter frem. For det første dette, at en regering — og det gælder, uanset om det er en mindretalsregering eller en flertalsregering — den handler, og den afslutter forhandlinger i internationale forhold med et ansvar over for det folketing, som har sat den til at arbejde, men det betyder altså også dette, at en regerings aftaler er gyldige, uanset om den i forvejen har sikret sig en parlamentarisk dækning. Men det ville jo være overordentlig uforsigtigt — for ikke at sige det kraftigere — om en regering ikke altid, når det drejede sig om at træffe internationale aftaler, sikrede sig en parlamentarisk tilslutning. Det er et ansvar, der naturligvis påhviler enhver regering.

Når vi derefter vil begynde at spørge, under hvilken form en regering så skal have sine forhandlingsforhold i internationale aftaler mere eller mindre klarlagt, synes jeg, det er nødvendigt at gøre opmærksom på, at man kan ikke — det ville være urimeligt at gøre det — fastlægge bestemmelser, der er så stramme, at man forhindrer en regerings forhandlingsfrihed, særlig når det drejer sig om internationale forhold.

Der er én ting, der samtidig skal siges lige så stærkt, og det er, at folketinget under alle omstændigheder og i alle forhold må have den størst mulige indflydelse på regeringens bestemmelser. Derfor synes jeg, at den sag, vi drøfter, så længe vi holder os til det proceduremæssige, er af overordentlig betydning, for det drejer sig i realiteten om, under hvilken form vi kan få folkestyret til at fungere også i forholdet til de afgørelser, der skal træffes inden for EF. Og dér er jeg enig med oplægget, der kom fra hr. Nyboe Andersen, om, at på dette punkt har vi på tværs af skellene om tilslutning eller ikke-tilslutning til EF været enige om, at dette ville vi slås for at sikre. Vi ville sikre os folketingets indflydelse på de beslutninger, som skulle træffes inden for EF-området.

Jeg tror, det er nødvendigt, at man fast-